

Sygn. akt III CSK 177/07

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku EK

przy uczestnictwie MW

o podział majątku dorobkowego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lipca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 grudnia 2006 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2006 r. Sąd Okręgowy w K., na skutek apelacji wnioskodawczynie i uczestnika postępowania, zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 czerwca 2005 r. w sprawie o podział majątku dorobkowego.

Uczestnik postępowania MW zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego skargą kasacyjną. Zarzucił w niej naruszenie przepisów postępowania w postaci pominięcia art. 228 § 1 k.p.c., a także naruszenie art. 623 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie dopuszczalności skargi kasacyjnej w postępowaniu nieprocesowym zostało unormowane w sposób autonomiczny i wyczerpujący w art. 519¹ k.p.c. Z treści § 2 tego artykułu wynika, że dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o podział majątku wspólnego między małżonkami uzależniona została od określonej wartości przedmiotu zaskarżenia. Skarga kasacyjna nie jest dopuszczalna, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że wartością przedmiotu zaskarżenia w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami jest wartość poszczególnych rzeczy i praw, których objęcie lub nieobjęcie rozstrzygnięciem sądu albo sposób ich podziału kwestionuje skarżący, a także wartość roszczeń dochodzonych w tych sprawach, będących przedmiotem zaskarżenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 11).

Uczestnik postępowania MW formalnie zaskarżył skargą kasacyjną postanowienie Sądu Okręgowego w całości, jednak w rzeczywistości zakwestionował jedynie rozstrzygnięcie w zakresie przyznania wnioskodawczynie na wyłączną własność nieruchomości lokalowej przy ul. C. w K. (bliżej opisanej w

uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego) i nie przyznania tej nieruchomości na jego rzecz, a także zarzucił, że „nakład wnioskodawczynie z majątku odrębnego na wspólne mieszkanie stanowił jedynie niewielki procent jego wartości rynkowej i nie przeprowadzenia w tym zakresie ustaleń w jakim procencie nakład wnioskodawczynie w 1987 r. pozostawał w stosunku do rynkowej wartości mieszkania”.

Kwota podana przez uczestnika postępowania jako wartość przedmiotu zaskarżenia, tj. 187.430 zł stanowi równowartość całego majątku dorobkowego byłych małżonków, a nie jego części, czyli interesu. Wartość nieruchomości lokalowej przy ul. C. została określona na kwotę 129.680 zł, natomiast interes uczestnika wynosi 52.865 zł (tyle bowiem Sąd Rejonowy zasądził od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika tytułem dopłaty wyrównującej udział uczestnika). Jak bowiem już wyżej zasygnalizowano, dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawie o podział majątku wspólnego, miarodajna jest wartość rzeczy, praw lub roszczeń objętych granicami zaskarżenia, a niewątpliwie uczestnik zakwestionował w skardze kasacyjnej tylko rozstrzygnięcie dotyczące nieruchomości lokalowej przy ul. C.

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, że skarga kasacyjna uczestnika postępowania jest niedopuszczalna ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia.

Skarga kasacyjna uczestnika podlega odrzuceniu także z tej przyczyny, że nie spełnia wymagania z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Spełnienie tego wymagania polega na odwołaniu się do przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r. II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135). W praktyce chodzi o wykazanie okoliczności, które podlegają badaniu w tzw. przedsądzie, czyli występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, nieważności postępowania oraz oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący stwierdził, że rozpoznanie skargi jest uzasadnione ze względu na

„rodzące się na tle sprawy pytanie jak należy oceniać nabyte w przeszłości reglamentowane dobra majątkowe przez współmałżonków”. Tak sformułowany wniosek nie spełnia wymagań z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. Wymaganie zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienia stanowi element konstrukcyjny skargi, którego niedochowanie powoduje, że skarga dotknięta jest brakiem nieusuwalnym i w związku z tym podlega odrzuceniu a *limine*.

W tym stanie *rzeczy* skarga kasacyjna okazała się niedopuszczalna i w związku z tym podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).